

Phần 8

Bước xuống xe, Thùy Lâm nhỏ giọng:

- Thôi, anh về đi!

Minh Khôi quan sát:

- Em buồn lắm phải không?

Thùy Lâm lắc nhẹ:

- Không có đâu. Em chỉ lo giữa bác gái và anh sẽ không vui vẻ.

Minh Khôi trấn an:

- Em đừng lo, mọi việc cứ để cho anh.

Thùy Lâm không nói gì, cô cười gượng:

- Vâng, em hiểu.

Minh Khôi hôn phớt lên má cô:

- Anh về nhé!

Chiếc xe vừa lăn bánh, đột nhiên Kiên Huy từ bên kia đường băng sang tiến đến trước mặt Thùy Lâm, anh lên tiếng:

- Anh gặp em một lúc được không?

Thùy Lâm như chơi vơi. Kiên Huy chắc đã nhìn thấy hết tất cả. Xung quanh như tối sầm lại trước mặt Thùy Lâm. Một cảm giác tội lỗi đang đè nặng trên người. Cô bước theo anh mà nghe lòng trĩu nặng.

Chọn một góc khuất ở quán cà phê Chiều Tím, hai người ngồi xuống. Thật lâu nhưng vẫn không có ai nói với nhau một lời nào.

Kiên Huy bật Zippo châm điếu thuốc. Làn khói cuộn tròn rồi biến mất vào không trung. Giây lâu, anh lên tiếng:

- Em thế nào rồi?

Cô cúi mặt:

- Cũng bình thường thôi, anh à.

Kiên Huy hỏi lại:

- Bình thường là thế nào? Em học có vất vả lắm không? Dạo này trời trở lạnh, em nhớ mặc thêm áo.

Thùy Lâm khô sở, cô bịt tai lại:

- Anh đừng nói thêm gì nữa.

Kiến Huy cười nhạt:

- Em sao vậy? Em không cần đến sự quan tâm của anh nữa phải không?

Thùy Lâm lắc nhẹ:

- Em không đáng để anh phải lo lắng như vậy.

Kiến Huy hỏi kháy:

- Em đã thay đổi thật rồi.

Cô im lặng, anh tiếp:

- Người đàn ông lúc nãy, nếu anh nhớ không lầm là Minh Khôi.

Thùy Lâm sững sốt:

- Sao anh biết?

Kiến Huy cười buồn:

- Có gì về em mà anh không biết.

Cô thở hắt ra, ly cà phê trở nên đắng ngắt dù cô đã thêm đường.

- Anh đã thấy tất cả?

- Nhưng anh vẫn không tin đó là sự thật, cho dù anh đã biết trước điều đó.

- Nói vậy là anh đã...

Sâu thăm trong ánh mắt Kiến Huy, cô thấy được con bão lòng dữ dội. Kiến Huy cười buồn:

- Em nói gì đi chứ.

Thùy Lâm im lặng cúi mặt, nước mắt doanh tròn:

- Sao em cứ im lặng như vậy? Anh cần em cho anh biết điều gì đã xảy ra.

Thùy Lâm sục sùi:

- Em có nói ra thì trong lòng anh vẫn coi em như một kẻ lừa dối,

Kiến Huy lắc đầu khổ sở:

- Anh thật không ngờ em lại tàn nhẫn với anh đến như thế. Tình yêu của anh là có tội sao em?

- Không! Anh không có lỗi gì cả. Là do em mà thôi.

Kiến Huy buồn bã:

- Em nữ vứt bỏ tình yêu của anh để đến với Minh Khôi. Anh có gì thua kém với hẳn ta chứ?

Thùy Lâm phản trần:

- Không phải vậy đâu anh.

Kiến Huy nạt:

- Nếu anh không tận mắt chứng kiến thì anh sẽ không tin đâu. Ngọc Thy cho anh biết em và Minh Khôi có tình cảm với nhau, nhưng anh vẫn không tin. Anh cứ cho rằng anh thật lòng yêu em và em cũng đã đón nhận tình cảm của anh kia mà. Sao bây giờ em lại quay lưng với anh?

Thùy Lâm van nài:

- Anh nghe em nói đi.

Kiến Huy nhấn mạnh:

- Anh cần nghe những lời thật sự xuất phát từ trái tim em. Nói cho anh biết đi Lâm, em yêu anh, đúng không?

Thùy Lâm nức nở:

- Em không muốn mình tiếp tục lừa dối anh nữa.

Kiến Huy trừng mắt. Thùy Lâm nhìn anh thống thiết:

- Vì anh quá tốt, quá yêu em cho nên em không nữ từ chối tình yêu của anh. Nhưng sau đó em mới biết mình đã sai lầm. Em sợ anh sẽ buồn, sẽ đau khổ nếu em từ chối. Nhưng cuối cùng cũng chính em làm anh phải đau khổ.

Kiến Huy đau nhói nhói ở tim. Từng lời của Thùy Lâm nói ra như từng mũi kim đâm vào trái tim anh, đau đớn tột cùng.

Kiến Huy cố nín kẻo:

- Thật sự giữa anh và em cũng có tình cảm với nhau...

Thùy Lâm chặn lại:

- Đó chỉ là tình bạn đơn thuần nhưng hai chúng ta cứ ngỡ là tình yêu. Chúng ta mãi sống trong những kỷ niệm đẹp của thời quá khứ để rồi xảy ra thế này.

Kiến Huy đánh giọng:

- Em gạt anh phải không?

Thùy Lâm lắc nhẹ:

- Đó là sự thật.

Kiến Huy bực tức:

- Em tưởng em có thể vứt bỏ anh dễ dàng để đến với hấn ta sao? Anh không cho phép em làm vậy đâu. Em phải là của anh.

Thùy Lâm cười mỉa:

- Thì ra hôm nay em mới biết anh là người ích kỷ như vậy.

Kiến Huy lừ mắt:

- Em bắt anh phải chấp nhận rút lui để em và hấn được hạnh phúc à?

Thùy Lâm gượng gạo:

- Tình cảm của anh chưa đủ lớn để gọi là tình yêu, Kiến Huy ạ.

Kiến Huy thở hắt ra. Anh cố nén nỗi bực tức đang bao phủ, chỉ cần một chút nữa là mọi thứ sẽ nổ tung, cuốn phăng tất cả xung quanh anh. Anh muốn đứng bật dậy, đập phá la hét nhưng trời ơi! Thậm chí anh muốn cầm con dao và đâm vào trái tim cô ấy.

Thùy Lâm nhẹ giọng:

- Có nhiều cách để yêu. Đâu cần anh phải chọn cách chiếm hữu mới được.

Kiến Huy bật cười ngạo nghễ:

- Anh không vĩ đại chọn cách hy sinh cho người mình yêu được hạnh phúc đâu. Anh không làm được điều đó.

Thùy Lâm dứt khoát:

- Em rất cảm ơn tình cảm mà anh đã dành cho em. Nếu anh hiểu những lời em nói thì chúng ta vẫn có mối quan hệ tốt như lâu nay.

Kiến Huy cười nhạt:

- Anh đặt niềm tin vào em nhiều đến thế, cuối cùng em lại xem anh như một món đồ chơi. Rồi đây em sẽ phải trả giá cho việc làm của mình.

- Dù không yêu nhưng trong lòng ta vẫn xem nhau như bạn. Anh đừng làm mọi chuyện trở về con số không.

Kiến Huy nhấn mạnh:

- Mắt em, anh đau khổ biết chừng nào, em có biết không?

- Là lỗi do em. Nếu em dứt khoát hơn thì anh sẽ không phải chịu đau khổ như vậy. Anh cứ trách mắng sao cũng được. Chỉ mong anh hiểu và tha thứ cho em. Em không cố ý dối gạt anh đâu. Anh cũng biết mà, từ chối tình yêu của một người còn khó khăn hơn là chấp nhận tình yêu của người đó.

Kiến Huy long mắt lên:

- Vì quá yêu em nên anh không dễ dàng chấp nhận hai tiếng tha thứ. Anh đau khổ bao nhiêu thì nhất định anh sẽ buộc Minh Khôi phải trả lại cho anh bấy nhiêu.

Thùy Lâm lên tiếng:

- Minh Khôi không có lỗi trong chuyện này. Anh ấy cũng yêu em như anh.

Kiến Huy hỏi:

- Vậy tại sao em không yêu anh?

Thùy Lâm cười buồn:

- Có mấy ai trả lời được tại sao mình yêu người ấy. Em cũng đã từng ép bản thân mình thử cố gắng yêu anh. Nhưng có lẽ tình yêu đó không đủ lớn.

Kiến Huy thở dài:

- Anh sẽ suy nghĩ lại những gì em nói.

- Cảm ơn anh.

Kiến Huy chụp lấy tay cô ủ trong tay mình:

- Anh không muốn mất em.

Thùy Lâm nhìn anh cảm thông.

- Anh vẫn có em đây chứ. Chúng ta vẫn là anh em tốt như ngày nào.

Kiến Huy vuốt mặt:

- Nhưng sự thật này quả thật khó chấp nhận.

- Phải biết chấp nhận sự thật để hướng tới hiện tại và tương lai anh à. Em cũng vậy thôi. Nếu em không nói ra những điều trong lòng mình thì em sẽ càng bất công với anh hơn.

- Thà em cứ im lặng có phải tốt hơn với anh không.

- Anh sai rồi!

Kiến Huy đăm chiêu, Thùy Lâm giọng triết lý:

- Anh cố chấp nhận yêu một người mà người đó không yêu anh. Ở cạnh bên anh mà trong lòng luôn nhớ về hình bóng của người khác, anh có chấp nhận không?

Kiến Huy im lặng, Thùy Lâm nói tiếp:

- Bản thân em cũng không cho phép mình làm vậy. Cho nên em quyết định nói lên tất cả. Vì tình yêu thường mang màu ích kỷ.

Kiến Huy cười tư lự. Quả thật cô nói rất đúng. Nhưng những điều đó chỉ càng làm cho anh yêu cô hơn vì có cô gái nào dám nói lên sự thật. Thùy Lâm đứng dậy, cô muốn đến gần để an ủi anh như trước đây mỗi khi anh đang có tâm sự. Nhưng không thể, hoàn cảnh lúc này cô sẽ không tạo cho anh thêm hy vọng nữa. Kiến Huy gục đầu, bàn tay cô vừa đến vai anh chưa kịp chạm vào thì rút lại, nhìn anh mà lòng cô ray rứt không nguôi. Thà rằng cô chấp nhận lạnh lùng với anh còn hơn là để anh sống trong ảo mộng.

Thùy Lâm chùng giọng:

- Anh về quê cẩn thận.

Kiến Huy không có phản ứng.

Thùy Lâm nói tiếp:

- Mong anh hãy hiểu và thông cảm cho em. Rồi đây anh sẽ tìm được tình yêu lớn của mình.

Kiến Huy ngẩng đầu lên:

- Em đi đi, đừng nói thêm gì nữa.

Thùy Lâm muốn mở miệng chào tạm biệt anh. Nhưng đành khép lại, cổ họng nghe nghẹn ngào, cô nuốt nước bọt tiếc nuối. Một sớm một chiều không thể nào có thể hàn gắn tình cảm lại được như xưa. Ôi! Ông trời sao quá trớ trêu, nếu có được hai quả tim thì cô sẽ không ngần ngại trao nó cho cả hai. Nhìn thấy anh đau khổ, cô còn đau hơn gấp trăm lần.

Kiến Huy lặng lẽ nhìn bóng cô xa dần rồi khuất hẳn trên chiếc taxi. Cản môi cố chịu đựng sự mất mát lớn lao quả thật không dễ chút nào, trong thâm tâm anh muốn đuổi theo để giữ cô lại. Anh lắc đầu khổ sở, rồi sẽ như cô nói, anh chỉ có thể xác mà không được trái tim cô. Phố đông người sao anh thấy mình lạc lõng, cô đơn.

Thùy Lâm mỉm cười rạng rỡ trong tay Minh Khôi đi giữa hai hàng ghế trong nhà thờ đến trước mặt vị cha xứ. Tiếng chuông báo hiệu giờ cử hành hôn lễ sắp bắt đầu.

Cha xứ mỉm cười:

- Hai con chuẩn bị xong chưa?

Minh Khôi đáp nhanh:

- Dạ rồi ạ!

Thùy Lâm ngược nhìn anh. Minh Khôi nắm chặt tay cô trong tay mình, anh nheo mắt:

- Xong chưa?

Thùy Lâm cười nụ:

- Vâng.

Cô quay lưng lại đảo mắt khắp gian nhà thờ. Thùy Lâm chột buồn khi thấy hai dãy ghế trống trơn không một bóng người. Trơ trọi chỉ có cô và anh cùng với cha xứ chứng giám.

- Minh Khôi! Con có đồng ý cưới Thùy Lâm làm vợ cho dù sau này có nghèo khó, ốm đau?

Minh Khôi tự tin:

- Con đồng ý.

- Thùy Lâm! Con có đồng ý cưới Minh Khôi làm chồng, cho dù sau này có nghèo khó, ốm đau?

Thùy Lâm đang thả hồn theo những suy nghĩ miên man. Cô chột giật mình khi nghe tiếng cha xú gọi.

- Dạ con...

Cô ngập ngừng. Minh Khôi quay sang nhìn cô, khẽ hỏi:

- Em sao vậy Thùy Lâm?

Giây lâu, cô mới thốt lên:

- Hay là mình hãy thôi đi anh.

Minh Khôi hỏi nhanh:

- Không phải anh và em rất yêu thương nhau ư?

Thùy Lâm cúi mặt:

- Mặc dù vậy nhưng còn mẹ anh thì sao? Em không đồng ý làm thế này đâu.

Minh Khôi động viên:

- Sự việc đã rồi, thế nào mẹ cũng chấp nhận cho chúng ta.

Thùy Lâm cãi lại:

- Nhưng nếu mẹ vẫn không hiểu chẳng khác nào em là người làm cho anh và mẹ có sự mâu thuẫn. Em không muốn như thế.

Thùy Lâm cố van nài, Minh Khôi nắm lấy bàn tay cô đặt lên ngực anh.

- Đã có anh ở bên em thì trở ngại nào chúng ta cũng sẽ vượt qua.

Anh hướng mắt lên cha và Đức Mẹ Đồng Trinh với một niềm tin mãnh liệt. Thùy Lâm nhìn anh rồi ngược lên, cô như được anh tiếp thêm sức mạnh trong ánh mắt nồng ấm yêu thương:

- Em hãy tin vào tình yêu của chúng ta, Thùy Lâm ạ! Và cha sẽ là người chứng giám cuộc hôn nhân này của hai ta.

Vị cha xú nhìn cô mỉm cười thông cảm. Thùy Lâm mím môi đáp nhanh:

- Thưa cha, con đồng ý.

Cả hai trao nhẫn cho nhau. Minh Khôi luồn chiếc nhẫn vào ngón tay áp út thon dài mà lòng ngập tràn hạnh phúc. Giây phút này anh đã mong đợi từ lâu lắm rồi. Nhưng trong hoàn cảnh như thế này anh thấy lòng chột xót xa. Đòi người con gái một lần lên xe hoa là hạnh phúc lớn nhất trong đời. Thế mà Thùy Lâm chấp nhận lấy anh trong sự thiếu vắng đủ mọi thứ, anh thật là một kẻ bất tài.

Cha xúr háng giọng:

- Hai con có thể hôn nhau được rồi.

Hôn ư! Eo ôi mắc cỡ quá đi thôi. Cô len lén nhìn cha, thật sự cô không có đủ dũng cảm để có thể hôn anh trong lúc này.

Minh Khôi cười cười:

- Em không nghe cha nói gì à?

Thùy Lâm cắn môi:

- Bỏ qua giai đoạn này đi anh.

Minh Khôi phản đối:

- Không được.

- Sao vậy?

Minh Khôi giải thích, anh làm ra vẻ căng thẳng:

- Em làm thế sẽ mất đi sự linh nghiệm đó.

Thùy Lâm chớp mi, Minh Khôi tiếp:

- Có Đức Mẹ phù hộ thì tình yêu của chúng ta mới bền vững được.

Cô len nhìn vị cha xúr:

- Nhưng em ngại lắm.

Minh Khôi xua tay:

- Có gì đâu mà sợ. Anh sẽ chỉ cách cho.

- Cách gì?

- Khi hôn em nhắm mắt lại là được rồi. Nhanh lên, cha đang đợi chúng ta kia.

Biết cô mắc cỡ, Minh Khôi cầm hai bàn tay nhỏ bé đang xoắn vào nhau ủ trong tay mình. Nhẹ nhàng nâng mặt cô lên, bắt cô nhìn thẳng mắt mình. Ánh mắt anh nồng nàn, ấm áp làm tim Thùy Lâm muốn ngạt thở. Cô hồi hộp, nhịp

thở mỗi lúc một dồn dập khi hơi thở nồng ấm của anh bắt đầu phả vào mặt cô. Thùy Lâm vội cup mi, đôi môi mím mím lại như chờ đợi thật lâu.

Minh Khôi phì cười, anh đặt ngón tay lên môi cô:

- Cho em nợ lại lần sau đó.

Thùy Lâm chớp mi, anh tiếp:

- Anh thích nụ hôn tự nguyện hơn. Anh sẽ đợi em Thùy Lâm.

Thùy Lâm bẽn lẽn nhìn xuống. Đang chuẩn bị cho nụ hôn dài bất tận và ngọt ngào, nào ngờ từ trên cao của sự đam mê cô bị anh lôi tuột xuống đất thế này.

Một lúc sau, vị cha xứ lên tiếng:

- Từ giờ phút này hai con đã chính thức là vợ chồng của nhau. Ta cầu mong hai con sẽ sống hạnh phúc đến răng long đầu bạc.

Cả hai đồng thanh:

- Con cảm ơn cha!

Minh Khôi vui sướng tràn ngập. Anh muốn hét thật to lên cho cả thế giới biết yêu và được yêu là như thế nào. Cả hai trao nhau ánh mắt nồng ấm chứa một niềm hạnh phúc ngọt ngào. Minh Khôi dang rộng đôi tay lực sĩ bế Thùy Lâm nhấc bổng cô lên, chạy thật nhanh ra cổng. Chiếc xe Toyota bóng loáng kết đầy hoa hồng, ở giữa có cả một đóa hoa hồng đỏ hình trái tim cực lớn.

Minh Khôi giục:

- Mở cửa đi em!

Thùy Lâm với tay bật cánh cửa. Anh đặt cô ngồi vào trong xe rồi vòng qua mở cửa lên xe.

Thùy Lâm ngạc nhiên:

- Anh chuẩn bị từ lúc nào vậy?

Minh Khôi chồm qua véo mũi cô:

- Không nói cho em biết.

Thùy Lâm bĩu môi:

- Ích kỷ!

- Anh luôn rộng rãi với mọi người nhưng chỉ ích kỷ với em thôi.

Thùy Lâm vui vẻ:

- Chẳng lẽ lễ kết hôn như vậy là xong rồi ư?

Minh Khôi nói nhanh:

- Làm sao mà xong sớm vậy được.

- Còn gì nữa?

- Đưa em lên xe hoa về phòng tân hôn động phòng hoa chúc nữa chứ.

Thùy Lâm đỏ mặt:

- Xấu hổ quá đi! Vậy mà cũng nói ra được.

Minh Khôi khẳng định:

- Bây giờ em đã là bà xã của anh rồi đấy nhé.

Minh Khôi đề máy, Thùy Lâm ré lên:

- Ông xã! Mình đi đâu đây?

Minh Khôi bông đùa:

- Về nơi chỉ có anh và em.

Dứt câu, Minh Khôi cho xe lao vút nhanh. Xe chạy thật lâu ra ngoại ô thành phố rồi rẽ vào một con đường vắng. Dừng xe vào lề, Minh Khôi và Thùy Lâm đẩy cửa bước xuống.

Thùy Lâm nâng chiếc xoa-rê trắng lên khỏi mặt đất. Xoay vòng ngắm cảnh vật xung quanh. Hai hàng cây lá đỏ rơi nhẹ nhàng xuống mặt đường. Dưới chân mọc đầy những đám cỏ xanh rì và hoa cẩm chướng. Ôi! Một khung cảnh thật thơ mộng mà từ trước đến giờ cô chỉ nghĩ có nó trong giấc mơ mà thôi.

Minh Khôi đặt tay lên vai cô, Thùy Lâm nhìn thẳng vào mắt anh. Minh Khôi âu yếm:

- Em thấy nơi đây thế nào?

Thùy Lâm tròn mắt:

- Đẹp như một bức tranh vậy. Em chưa từng nghĩ mình sẽ đặt chân đến nơi đây.

Minh Khôi vén mấy sợi tóc trên trán cô:

- Nếu em thích thì mỗi ngày anh đều đưa em đến đây.

Thùy Lâm lúng liếng đôi mắt:

- Anh hứa nhé.

Minh Khôi nheo mắt:

- Anh hứa! Chỉ cần em vui, anh có thể làm tất cả vì em.

Thùy Lâm sà vào lòng anh. Cô thì thầm:

- Chỉ cần có anh bên cạnh là em vui rồi.

Vuốt nhẹ lên tóc cô, anh dịu dàng:

- Thùy Lâm! Anh yêu em...

Thùy Lâm áp sát vào ngực anh, cô như lắng nghe được từng nhịp đập của con tim anh. Cảm giác vui sướng, hân hoan đang xâm chiếm hai người. Minh Khôi nâng mặt Thùy Lâm, anh đưa tay mềm mại sờ má mịn màng rồi chạm nhẹ vào đôi môi đỏ hồng bao khát khao rực cháy. Minh Khôi hôn nhẹ lên vầng trán rồi trượt xuống đôi mắt thanh tú. Tim Thùy Lâm đập mạnh như muốn vỡ tung. Cô không diễn tả được tâm trạng bồi hồi xao xuyến của mình lúc này, Thật khổ sở khi phải chống chọi lại với những cảm xúc nhẹ nhàng thấm sâu vào từng mạch máu. Đôi mi khẽ chớp nhẹ khi môi anh trượt dài xuống sống mũi.

Hai tay lùa nhẹ vào tóc cô chuẩn bị cho nụ hôn dài. Thùy Lâm chơi vơi cả hồn khi môi anh chạm vào môi mình và uống lấy từng vị ngọt trên đôi môi trinh nữ. Nụ hôn thật êm ái nhẹ nhàng không cưỡng đoạt, Thùy Lâm trao cho anh bằng tất cả trái tim yêu. Cô như lạc vào khu vườn địa đàng đam mê, chất ngất. Từ nâng niu, dịu dàng Minh Khôi đã siết chặt vòng tay đưa cô đến đỉnh cao của sự nồng nàn, cuồng nhiệt. Để rồi tự bao giờ, Thùy Lâm đã vòng tay ôm chặt lưng anh, phải nhón gót hôn trả bằng sự đê mê, chất ngất của giây phút được ở bên nhau. Cả hai say sưa thể hiện tình cảm cho nhau thật nồng nhiệt. Người đàn ông từng trở thành kẻ ngu ngơ trước môi trinh nữ. Minh Khôi không chế ngự được cái cảm giác rạo rực, bùng nổ trong người. Môi anh tham lam trượt dài xuống cổ Thùy Lâm. Thay vì xô anh ra, cô lại ngửa cổ né tránh cử chỉ đó càng làm anh khát khao hơn. Anh như con ong khát mồi đã lâu không gặp nhụy hoa. Và bóng chiều hoàng hôn như đồng tình cho đôi trai gái yêu nhau, mờ nhạt dần nhường chỗ cho màn đêm êm ả kéo về. Để rồi với bao cảm xúc môi anh cứ miết lấy chiếc cổ trắng ngần thoang thoang hương thơm. Môi anh đồ dài trên bờ vai trần với bao đam mê, chất ngất. Chiếc áo xoa-rê quá gợi cảm, khoe đôi gò ngực nhấp nhô nhấp nhô theo nhịp thở. Một chút lý trí còn sót lại cũng đã biến mất. Minh Khôi nhấc bổng cô vào trong xe. Thùy Lâm vòng tay qua cổ anh với cử chỉ thật quyến rũ, mặc cho anh nhấn chìm mình vào bao cảm xúc. Cơn lũ sắp làm vỡ đê khi tình ái bắt đầu lên ngôi.

Thùy Lâm rướn người ghì lấy cổ anh. Minh Khôi muốn điên lên khi môi anh chạm vào đôi môi hồng đào căng tròn hấp háy, cảm giác được bùng nổ xâm chiếm

từng tế bào trong anh. Thùy Lâm! Anh yêu em, yêu say đắm. Trong đê mê của phút thăng hoa Thùy Lâm sực nhớ đến bà Ngọc. Cô mở bừng mắt, lạng người. Minh Khôi đang trên mây, anh chơi vui với thái độ của cô. Thùy Lâm ngồi dậy cô xô anh ra. Minh Khôi vuốt mặt lại cho tỉnh táo. Anh quay qua nhìn cô, sự hụt hẫng ghê gớm. Thùy Lâm co rúm người lại tựa vào cửa kính, cô sục sùi.

Minh Khôi lo lắng:

- Thùy Lâm! Anh xin lỗi anh không cố ý như vậy đâu. Vì anh cứ nghĩ mình đã là vợ chồng nên anh mới như thế.

Thùy Lâm không lên tiếng, Minh Khôi ôm gọn cô trong tay, anh nài nỉ:

- Đừng giận anh mà. Em buồn lắm có phải không?

Thùy Lâm khẽ lắc đầu, cô lí nhí:

- Không. Em vui lắm, nhưng em sợ.

Minh Khôi âu yếm:

- Em sợ điều gì, nói cho anh nghe đi.

Thùy Lâm giọng yếu ớt:

- Em sợ mất anh. Em sợ qua ngày mai thì hạnh phúc hôm nay của anh và em sẽ tan thành mây khói, em không muốn thế đâu Minh Khôi à.

Minh Khôi hôn phớt lên tóc cô, anh an ủi:

- Anh mãi mãi là của em, ở bên em. Anh sẽ không đi đâu cả. Suốt đời này anh chỉ yêu có mình em thôi.

Thùy Lâm ngẩng mặt lên:

- Nhưng không lẽ mình cứ như thế này mãi sao anh?

Minh Khôi nhìn thẳng vào mắt cô, anh trấn an:

- Anh sẽ không để cho em phải thiệt thòi đâu. Đến thời gian thích hợp, anh sẽ lựa lời nói với mẹ chuyện này.

Thùy Lâm đặt ngón tay lên môi anh, ngăn lại:

- Đừng anh. Làm vậy chẳng khác nào anh công khai gây chiến với mẹ.

Minh Khôi quả quyết:

- Anh đã quyết định rồi. Nếu mẹ cứ khư khư như vậy thì anh chỉ còn một cách cuối cùng.

Thùy Lâm sùng sốt:

- Anh định làm gì?

Anh búng má cô, giọng giễu cợt:

- Đưa em đến một vùng đất tươi đẹp. Ở đó hai chúng ta sẽ dựng lên một túp lều tranh. Em có chịu không?

Thùy Lâm cười cười:

- Dụ em hả! Thời đại bây giờ đâu còn lều tranh nữa. Anh đừng có nằm mơ.

Minh Khôi cãi lại:

- Thật mà! Nếu như vậy thì sáng sáng anh sẽ vác cuốc ra đồng, còn em ở nhà nấu cơm và chăm sóc cho con.

Thùy Lâm đỏ mặt:

- Ghê quá đi! Em không muốn làm bà vú sớm vậy đâu.

Minh Khôi bông đùa:

- Anh sẽ bắt em sinh cho anh cả một đội bóng đá mới vui nhà vui cửa.

Thùy Lâm trề môi:

- Xí! Hồng dám đâu. Anh làm như em là cái máy biết sinh con hay sao. Anh giỏi thì sinh đi, em không sinh đâu.

Minh Khôi nói nhanh:

- Dám thách anh hả. Thử xem anh có làm được không thì biết.

Minh Khôi vừa nói vừa siết chặt lấy Thùy Lâm. Cô nghiêng đầu né môi anh, cô ré lên:

- Ôi! Tha cho em đi. Em sợ anh rồi.

Minh Khôi ngừng tay thở hồn hển:

- Em cũng mạnh thật đó.

Thùy Lâm đưa mắt nhìn ra ngoài, màn đêm đã buông xuống tự lúc nào. Không gian tĩnh lặng đến nỗi cô có thể nghe được hơi thở của Minh Khôi. Cảm giác thấy rợn người khi cô chợt phát hiện trong bụi rậm phía trước mặt có hai đốm sáng biết di chuyển. Thùy Lâm lạnh toát mồ hôi. Kéo áo Minh Khôi, cô run sợ:

- Anh có thấy gì không?

Minh Khôi đảo mắt nhìn quanh:

- Thấy gì chứ?

- Kia kia.

Vừa nói Thùy Lâm vừa chỉ tay về hướng bụi rậm:

- Ở đó đó.

Minh Khôi biết cô sợ, anh pha trò châm chọc:

- Eo ôi! Ghê quá. Là ma lửa đó.

Thùy Lâm run bắn người, cô úp mặt vào ngực anh:

- Em sợ quá, mình về đi anh.

Tính tò mò, Thùy Lâm len lén nhìn sang, bất giác con mèo từ trong bụi rậm nhảy phóc lên ngồi trên đầu xe. Nó nhìn cô bằng cặp mắt sáng quắc. Thùy Lâm giật mình, cô ré lên:

- Có ma! Có ma! Ma lửa đang ở trước mặt chúng ta kìa!

Mạnh Khôi pha trò, anh rên rỉ:

- Ta... sẽ... bắt... hồn cô...

Thùy Lâm hốt hoảng, cô nép sát vào ngực anh, y như một em bé nép vào lòng mẹ. Cô hét lớn:

- Minh Khôi ơi! Cứu em với!

Minh Khôi cười phá lên:

- Anh đây chứ có ma nào đâu mà em sợ dữ vậy.

Thùy Lâm chỉ tay, giọng sợ sệt:

- Ở ngoài xe kia anh.

Minh Khôi vừa cười vừa nói:

- Đó là ánh sáng phát ra từ mắt của con mèo hoang thôi.

Thùy Lâm lắc đầu nguầy nguậy:

- Không phải đâu, là ma thật.

Minh Khôi khẳng định:

- Không tin em quay lại nhìn thử xem. Có anh đây, em đừng sợ.

Im lặng giây lâu, Thùy Lâm rón rén rời ngực anh, cô quay ra cửa.

- Meo... meo...

Thùy Lâm cười nụ:

- Ra là con mèo.

Minh Khôi nghiêng đầu:

- Còn sợ nữa không?

Thùy Lâm thắc mắc:

- Rõ ràng là em nghe tiếng rên mà.

Minh Khôi hỏi nhanh:

- Có phải như vậy không?

Vừa dứt câu, anh lặp lại cái giọng rên “ta sẽ...”

Thùy Lâm nói nhanh:

- A! Đúng rồi!

Minh Khôi cười to. Thùy Lâm lừ mắt:

- Ăn hiếp em hả? Cho anh biết tay nè!

Vừa nói cô vừa chọc tay vào hông anh. Nhột quá, Minh Khôi nhảy ra khỏi xe. Anh bông đùa:

- Dám gheo anh, anh nhốt em lại đây luôn cho biết.

Thùy Lâm háy mắt:

- Tưởng em sợ hả ông xã? Còn lâu nhé!

Minh Khôi khiêu khích:

- Em làm gì được anh hả cưng?

- Bỏ anh ở đây luôn.

Dứt câu, Thùy Lâm đề máy cho xe chạy. Minh Khôi cuống cuống nhìn theo. Trời ơi! Anh quên mất, Thùy Lâm biết lái xe kia mà. Vỗ tay lên trán chào thua cô. Bà xã của anh đáo để hết chỗ nói.

Minh Khôi kêu lên:

- Bỏ anh lại đây thật ư.

Thùy Lâm vẫy tay chào qua ô cửa. Cho ma nữ bắt anh luôn đi. Cô làm bầm trong họng. Đáng ghét, chỉ giỏi ăn hiếp cô thôi. Sao không thử ăn hiếp mấy cô bồ của anh đi? Cho anh đi bộ về nhà mới biết tội. Thùy Lâm chột cười một mình. Vậy là thoát được rồi. Động phòng hoa chúc ư? Đã là vợ chồng thì thế nào cũng sẽ như thế. Ôi! Nhưng cô vẫn chưa chuẩn bị tâm lý để làm việc đó. Không biết Minh Khôi sẽ nghĩ sao đây.

Bà Ngọc gác tréo chân nhìn sang một bên, ánh mắt sắc lạnh và nghiêm nghị.

- Lại chuyện gì nữa đây?

Minh Khôi siết chặt bàn tay Thùy Lâm trong tay mình:

- Con đưa Thùy Lâm đến đây là để nói với mẹ một chuyện.

Bà Ngọc tỉnh bơ:

- Nếu là chuyện như trước đây con đã từng nói thì mẹ không có thời gian đâu.

Minh Khôi phân vân ghê gớm, anh nhìn bà thật lâu:

- Mẹ? Con...

- Con sao hả? Có phải con đã quyết định nghe theo lời mẹ không?

Nhìn sang Thùy Lâm, anh quay lại nói nhanh:

- Xin lỗi mẹ! Con không thể nào làm theo lời của mẹ được.

- Con nói vậy là sao?

Thùy Lâm bức xúc, cô lên tiếng:

- Con đã là vợ của Minh Khôi, thừa mẹ.

Thùy Lâm nói một hơi, cô cũng không nghĩ được mình có thể nói ra điều đó một cách dễ dàng và trơn tru đến thế.

Bà Ngọc mở to mắt hết cỡ nhìn cô sau cặp kính. Thật lâu, môi bà mới mấp máy:

- Cô vừa gọi tôi là gì? Mẹ ư?

Thùy Lâm im lặng. Bà Ngọc nói tiếp:

- Ý cô nói là con dâu của ta?

Thùy Lâm cúi đầu lí nhí:

- Vâng, thưa mẹ.

- Trời ơi! Tôi có nghe nhầm không?

Bà có mơ cũng không thể nào hình dung ra chuyện này. Điều này làm bà không thể nào tin nổi lời của Thùy Lâm là sự thật. Thùy Lâm nhìn bà ôm mặt kêu lên thảng thốt mới nhận ra hậu quả của việc mình làm. Thùy Lâm nhăn nhó như khi ăn phải ớt. Minh Khôi chụp tay cô bóp nhẹ như thăm bảo cô hãy tự tin. Thùy Lâm cup mi xụ mặt. Nhìn nét mặt của bà Ngọc, cô lo sợ thật. Bà sẽ chẳng bao giờ chịu thừa nhận cô là con dâu của nhà này. Lần này chắc cô sẽ mất chồng thật rồi.

- Cô đừng tưởng nói thế tôi sẽ tin nhé. Có bằng chứng gì mà cô dám nói thế.

Bà quay qua Minh Khôi, nét mặt nhăn nhúm. Nhìn bà thật khắc khổ, anh biết bà đang giận lắm.

- Minh Khôi! Con nói thế nào về việc này đây?

Minh Khôi mấp máy môi nhìn bà khổ sở:

- Mẹ! Con xin mẹ đừng quá bức xúc, sẽ không tốt cho sức khỏe đâu.

- Con còn biết nghĩ đến ta nữa ư?

Bà Ngọc nạt ngang, mím môi nhìn Thùy Lâm:

- Cô dựa vào đâu mà dám tuyên bố thế hả? Đừng nghĩ có con trai tôi chống lưng, cô muốn nói gì thì nói.

Minh Khôi suýt bật cười. Mẹ anh là người sành sỏi, từng lặn lội trên thương trường, xem ra hôm nay Thùy Lâm gặp phải đối thủ rồi.

Thùy Lâm đang lo sợ bị bà từ chối không nhận con dâu. Chợt cô ngẩng phắt lên, mày nhíu lại nhìn bà sững sờ:

- Những lời con nói là sự thật.

Dứt câu, Thùy Lâm lấy bóp ra, cô đặt xuống bàn mảnh giấy nhỏ được ép nhựa rất cẩn thận.

- Đây là giấy đăng ký kết hôn của chúng con.

- Gì?

- Con là vợ chính thức của anh ấy có giấy tờ hợp pháp. Mẹ có thể trách phạt vì chúng con đã tự ý kết hôn nhưng xin mẹ hãy rộng lòng tha thứ vì chúng con thật sự thương nhau.

- Yêu nhau ư?

Bà Ngọc bật cười khô khốc:

- Sao ta không nghe Minh Khôi nói gì hết?

Thùy Lâm tức lộn ruột vì cách nói ngang ngang của bà Ngọc. Đá nhẹ vào chân anh để ra hiệu nhưng Minh Khôi vẫn tĩnh bơ, cô bặm môi tức tối:

- Anh vẫn chưa nói gì với mẹ sao?

Minh Khôi không lên tiếng, cô giữ giọng bình tĩnh:

- Thưa mẹ! Chúng con rất hạnh phúc. Mong mẹ hãy tác hợp cho chúng con, mẹ đừng ép anh ấy làm những điều mình không thích.

Bà Ngọc gằn giọng:

- Mẹ muốn nghe một lời khẳng định từ chính miệng của con.

Minh Khôi quả quyết:

- Mọi chuyện đúng như Thùy Lâm đã nói, thưa mẹ.

Bà Ngọc quát lớn:

- Con có còn coi ta là mẹ của con nữa không? Con tự ý quyết định như vậy hả?

Minh Khôi giải thích:

- Con biết con làm thế là sai. Chúng con thật lòng yêu thương nhau, thưa mẹ.

Thùy Lâm chen vào:

- Xin mẹ hãy hiểu cho con.

Bà Ngọc cười mỉa:

- Tôi không dám nhận tiếng “mẹ” của cô đâu. Ta làm gì có phúc phần mà có được con dâu như cô.

Minh Khôi van nài:

- Sao mẹ lại nói vậy? Thùy Lâm dù sao cũng là người con gái tốt nên mẹ hãy chấp nhận cô ấy.

Bà Ngọc giọng lạnh lùng:

- Anh chị có xem tôi ra gì đâu. Muốn làm gì thì làm, tôi không cần biết, nhưng nhất định tôi sẽ không chấp nhận ai hết.

Minh Khôi lên tiếng:

- Con đảm bảo với mẹ, Thùy Lâm sẽ là một nàng dâu giỏi giang. Một khi con đã chọn thì không ai phụ lòng của mẹ.

Thùy Lâm mím môi nhìn anh. Minh Khôi đang thổi phồng cô như thế, thật sự cô rất lo lắng bà Ngọc sẽ có thành kiến thêm với cô. Mọi chuyện càng thêm rắc rối cho cô.

Bà Ngọc cười phá lên:

- Ta biết lấy gì để tin lời con đây.

Thùy Lâm nhanh giọng:

- Xin mẹ hãy cho con thời gian. Con sẽ chứng minh được điều đó.

Im lặng thật lâu, Thùy Lâm không rời mắt khỏi cử chỉ của bà Ngọc. Vàng trán của bà nhú lại như đang suy nghĩ một điều gì đó rồi chợt giãn ra. Bà nhìn thẳng cả hai, giọng đầy cương quyết:

- Ta chỉ muốn thấy những điều ở hiện tại, không muốn nghe những lời thổi phồng. Nếu con đã nói như vậy thì người làm mẹ như ta cũng sẽ cho hai đứa một cơ hội.

Minh Khôi mừng rỡ:

- Con cảm ơn mẹ.

Bà Ngọc chặn lại:

- Ta chưa nói hết đâu.

Thùy Lâm hồi hộp, chăm chú nhìn bà Ngọc.

- Tình hình xuất khẩu của công ty dạo này có nhiều bất ổn, và đang có nguy cơ đi xuống mà ta vẫn chưa tìm ra được lý do tại sao.

- Có chuyện như thế sao mẹ?

Bà Ngọc chậm rãi:

- Cho nên như con đã nói, ta quyết định để Thùy Lâm vào công ty. Nếu sau một thời gian công ty trở lại như trước đây thì khi đó...

Minh Khôi cướp lời:

- Mẹ sẽ đồng ý, đúng không?

Bà Ngọc gật nhẹ rồi quay sang Thùy Lâm:

- Suy nghĩ kỹ đi, cô có làm được yêu cầu của ta không?

Thùy Lâm im lặng giây lâu, cô nhấn mạnh:

- Con sẽ không phụ lòng mong đợi của mẹ.

Minh Khôi đề nghị:

- Vậy con sẽ đưa Thùy Lâm về đây cùng ở với chúng ta nhé.

Bà Ngọc lờm anh:

- Được voi muốn đòi tiên à?

Minh Khôi cười cười:

- Chúng con cũng đăng ký kết hôn, là vợ chồng hợp pháp rồi mà mẹ.

Thùy Lâm lay nhẹ tay Minh Khôi, cô ngăn lại:

- Thôi mà anh, đừng làm mẹ giận không tốt đâu.

Minh Khôi tiếp tục hỏi:

- Được không mẹ? Nếu mẹ không đồng ý con sẽ dọn ra ngoài với vợ con.

Bà Ngọc buông lời:

- Chưa gì đã xem trọng vợ hơn mẹ rồi ư?

Minh Khôi xua tay:

- Không có đâu mẹ, chỉ là con thương vợ thôi. Nhưng lúc nào mẹ cũng ở vị trí số một.

- Hai người muốn sao cũng được. Dù gì ta cũng là người chỉ biết đến kết quả cuối cùng. Thôi, ta đến công ty đây.

Bà Ngọc vừa đi khỏi, Minh Khôi mừng rỡ, anh ré lên:

- Oh! Yes!

Minh Khôi giang tay ôm cứng Thùy Lâm vào lòng. Minh Khôi vui không thể tả, kết quả thật mỹ mãn hơn cả sự mong đợi của anh và Thùy Lâm. Cô đẩy nhẹ anh ra, nũng nịu:

- Anh đừng vội mừng quá sớm như thế.

Minh Khôi vui vẻ:

- Mẹ đã nói thế rồi, sao anh không mừng được.

Thùy Lâm nhíu mày:

- Anh nên nhớ vẫn còn điều kiện của mẹ đó.

Minh Khôi khẳng định:

- Chuyện nhỏ.

Thùy Lâm liếc nhẹ, Minh Khôi cọ cọ mũi của mình vào chót mũi của cô.

- Anh tin bà xã của anh sẽ làm mẹ hài lòng.

Thùy Lâm nói nhanh:

- Nhưng em lo lắm.

Minh Khôi quả quyết:

- Em đừng lo, anh sẽ hỗ trợ cho em hết mình. “Đồng vợ đồng chồng tát biển đông cũng cạn” mà.

Nghe Minh Khôi động viên, Thùy Lâm cũng mừng rơn trong bụng. Nhưng nghĩ lại, cô sắp bắt đầu lao vào thử thách của bà mẹ chồng đặt ra quả thật cũng không dễ dàng cho Thùy Lâm chút nào. Thùy Lâm nóng mũi. Tiêu chuẩn con dâu của bà sao mà khó khăn quá. Hứ! Minh Khôi đáng ghét. Bà Ngọc cứng anh như vàng như ngọc nên bắt ai cũng phải thế đây mà. Thùy Lâm chu chu môi giận dỗi.